

A CÉLTALANSÁG ELÉGIÁJA

Nemcsak azért kell megtenni valamit,
hogy eredménye legyen. Akkor is van
értelme, ha nincs eredménye. A semmire
nem irányuló tettek a semmiből valamit
csinálnak, lélekkel tömik ki az üres teret,
a két üres tér közét, ahol épp úgy burjánzanak
az isteni spórák, ahogy tócsa vizében a zöld kosz.
Az isteni színház, a világűr tele porral,
léttel, lehetőséggel, sötéttel, hideggel,
fényvel és a semmi előre vagy hátravetülő
árnyékával. Ó, árnyékok játéka, ó, játék,
ó, idő – pénz, amivel az apokalipszisnek fizetünk,
hogy még föl ne ébredjen, ne ébressze az
újomlást, az ősrobbanás kisunokáját,
aki elfajzik a családtól, ahogy Hanno
a jó kereskedő dédapától. Jaj, minden emberforma,
nem veszitek észre? A napnak arca van,
de nem is egy, hanem hét, ő a hétfejű sárkány,
lángot lehel, büdös a szája, hidrogén és héliumszagú.
Arca van a tejútnak, micsoda mosolygós arc,
buta tejesember, reggelire sajtot eszik
az űr betonperemére roskadva, mintha
lehetne a sajt istentől való, és nem fordítva,
az isten lenne sajtól való. Kisebb,
mint egy nagypofájú csillagrendszer,
de nagyobb a holdnál, a kisbolygóövezetben
kering. Fekete, kivilágítatlan sajt,
űrsajt, lélekporból préselték, léleksóval
felsózták, lélekfűvel beültették, lélekbirkák
legelésznek rajta, lélekpulik terelgetik őket,
jaj, fekete ördögök és fehér angyalok,
mind a kettő pulikutya, simogasd meg a fejüket,

ha az úrból, a kintből, a közelből, a sajtról
ide lecsaholnak. Magányos téli éjszakán,
mikor elhúzod a függönyt, és azt bámulod,
a csillagképek tulajdonképp mind emberarcok,
sőt, közöttük is parányi emberek nyüzsögnek,
forró fekete orr nyomódik a légkörhöz,
az országhoz, a városhoz, ahol élsz,
vagy élni vélsz, nyúlj ki a kutya üstökéhez,
vakard meg a füle tövét és meghallod az ősrobbanás
hangját, mert a lélekpuliban magnóról
ez a legrégebb hang szólal meg, ha morog,
ha a szeretet ingere arra készíti, hogy talán
még föl is ugasson, amitől ingani kezd a nap
puha gömbjében a tűz, mint korsóban a sör,
ha fölugrasz a tánchoz.

Nemcsak azért kell megtenni valamit,
hogy eredménye legyen. Akkor is van
értelme, ha nincs eredménye. A lélekpulit
lélekpásztor szava hívja és küldi,
fegyelmezi és vadítja. Csináld, ne nézd,
hogy mi a hasznod. Hogy mi a más haszna.
Ne akard megjobbítani a világot!
Te legyél a világ, te legyél a jó. Te legyél
a ne! A lélekpuli fáradtan leroskad a pásztor lába
közelébe, roskadj le a fölösleges tettek
súlya alatt, mint aki világűrbe nézett,
és nem találta az űrt, mert csak zsúfoltságot,
arcokat, önmagát találta. Embereket.
Emberből van a világ. Emberből van a semmi,
emberből vannak összevarrva az angyalok
és a pulikutyák. Csak az ember nincs
emberből. Istenből, bolygók lepattant szilánkjából,
napkitörésből van jól-rosszul összeszerkesztve,
és savanyú, édes, anyagos, fekete talajból,
kövekből és földből. Földből. Földből.

Ami körül te keringsz, ha ember vagy,
az a Nap. Mert föld vagy, ha ember vagy,
és napot teremtesz keringéseddel, az öklöd a hold,
a szemed tengerszem, a szíved a jeges sarkvidék,
levetett cipőd, ami sárosan hever az előszobában,
a Mars, a pokol bejárata.

21

Jaj, jó lenne kiugrani a létből, de a lét ugrik ki
belőled, mint égő felhőkarcolóból a kor rabja,
a zuhanó mártír, a névtelen hős, aki haláláig
a levegővel verekszik.

